

EL MENUT INVENTOR I LA ESTRELA IMANTADA

Pere era menut, mooooooooooooooolt menut ,tenia els cabells rossos i els ulls verds, li agradava passar temps amb els seus amics, llegir llibres de ciència i cavalleries i amagar-se, fins al punt de que sa mare quan cridava es passava una bona estona buscant-lo per l'habitació . Per a Pere era un joc , sa mare rodava i ell botava fins que se'n empujava a la prestatgeria i la cridava : "Mare estic ací !", era un xiquet un poc diferent en comparació a la resta de xiquets de la seua edat. Sa mare era alta amb monyo riçat i llarg i tenia els ulls tan blaus com l'aigua, treballava per a mantindre la casa i al seu fill, donat que Pere s'havia quedat sense pare nomes naixer.

El mateix de menut ho tenia de sabi , era un gran inventor , lluitava per a ser el millor. Passava hores i hores al seu taller buscant la manera de trobar algo únic i meravellós , que impressionara tant a la seua familia com al mon sencer. Passaren anys, mesos, dies, nits.... entre fustes, metalls, fòrmules, ecuacions....per fi va topat amb la eïna que tant havia desitjat...l'escala que podia arribar fins al cel. "Aquesta mateix nit la provaré", pensá Pere, "Podré tocar l'estrela imantada.

Aquella nit, Pere, va despleçar la seva escala fins al cel, a l'encontre de l'estrela imantada. Puja i puja, va perdre el conte de tots els escalons que havia pujat,però ho va aconseguir, davant d'ell estava la desitjada estrela, tant lluenta com una pedra preciosa, el va deixar meravellat. Lo que no esperava Pere és que, com el nom ho deia era un imant i el va absorvir cap a ella sense que ell ho poguera evitar. Alla dins es va trobar un mon distint. Les aigües dels rius eren clares, sense residus. No hi havia contaminació. Els arbres i les plantes creixien sans i verts. Els animalets corrien sense por i els pardalets cantaven fent una melodia. Aquell mon era meravellós. Però era tan menut, que ningún habitant podia vore'l ni escoltar-lo.

Tingué que resguardar-se a una cova perque s'apropava la nit i la oscuritat era molt perillosa. Volia tornar al seu món però ningú el podia ajudar.

De sobte, una corrent d'aire el va envoltar i el arrastrà molts kilometres sense que ell poguera lliurar-se. Pegava voltes i voltes, un mareig el envoltava va perdre el coneixement.

Es va despertar aturdit, damunt una montanya de plànols i eïnes. Era la taula del seu taller.

"Pere!" , va cridar sa mare, "saps les hores que són? Deuries de estar al llit !" "Damunt t'has deixat la finestra oberta! Menuda corrent d'aire que fa! Quasi se t'envolta tot!"

Havia segut un somni però l'escala continuava al pati de la casa i l'estrela imantada brillava més que mai.

